

ŠVÉDSKÝ THRILLER

Arne Dahl

až na vrchol hory

MLADÁ FRONTA

MLADÁ FRONTA

Arne Dahl

až na vrchol hory

Arne Dahl

až na vrchol hory

MLADÁ FRONTA

Přeložila Linda Kaprová

ISBN 978-80-204-2761-8

Copyright © Arne Dahl, 2000

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Translation © Linda Kaprová, 2013

„Neviděl jsem nic.“

Paul Hjelm si upřímně a zhluboka vzdychl.

„Takže vy jste nic neviděl?“

Pokusil se zachytit mladíkův pohled, ale ten jen dál tvrdošíjně upíral oči k podlaze.

Tvrdošíjně? Kdy naposledy použil slovo „tvrdošíjně“? Použil ho už vůbec někdy?

Připadal si starý.

„Zkusme to znovu,“ nasadil Hjelm rozumný tón. „Přestože za vašimi zády naplno propukla rvačka, vy jste neviděl zhola nic. Je to tak?“

Mlčení.

Hjelm si znovu povzdychl. Přenesl váhu z kloubů spočívajících na desce výslechového stolu, narovnal se a podíval se na kolegyni opřenou o ponuru cementovou omítku.

Jeich pohledy se setkaly a on si uvědomil ambivalentnost tohoto okamžiku. Na jedné straně přeložení k útvaru pro násilnou trestnou činnost u Stockholmské policie, okrsek City, a s ním bezúspěšná řada případů každodenního násilí. Na druhé straně návrat jeho oblíbené kolegyně Kerstin Holmové do Stockholmu.

A první věc, kterou po svém opětovném shledání dvojice musela řešit, byla... hospodská rvačka.

Paul Hjelm si vzdychl ještě jednou a obrátil pozornost zpět ke vzdornému svědkovi:

„To jste se ani jednou jedinkrát neohlédl?“

Při této otázce se mladík sám pro sebe chabě usmál neduživým úsměvem.

„Ani jedinkrát,“ odpověděl.

„Proč?“

Poprvé mladíkovy oči pohlédly do jeho. Jasně modré. Byla v nich trochu nečekaná ostrost, jako kdyby mu na rtech visela jiná slova, než která vyšla z úst:

„Protože jsem si četl.“

Paul Hjelm na něj vyvalil oči.

„Hammarby zrovna odehraje domácí zápas proti Kalmaru, dosáhne remízy 2:2, čímž si v první lize definitivně pojistí poslední místo, a vy sedíte v klubové hospodě Bajen Fans a čtete si? Kvarnen, narvaný k prasknutí, jenom vře frustrovanými fanoušky Hammarby a náš dvacetiletý Per Karlsson si tu sedí, sám, nad knihou? Nanejvýš pozoruhodná volba místa ke čtení, to vám povím.“

Per Karlsson se znovu usmál, stejným jemným úsměvem jakoby pro sebe.

„Když jsem přišel, byl tam klid.“

Hjelm si odsunul židli a hlučně na ni dosedl.

„Tohle je opravdu nesmírně zajímavé,“ poznamenal. „Jaká to kniha mohla vaši pozornost upoutat natolik, abyste dokázal ignorovat nejen ten povyk a tlačení kolem, nýbrž dokonce i rvačku, při níž utržil jeden muž ránu pěstí do hlavy, která ho zabila?“

„Zabila?“

„Ano, zabila. Na místě vykrvácel. Prásk, a bylo to. Za dvacet vteřin ztratil dva litry krve. Jen z něj stříkala. Všechny cévy dokořán. Jmenoval se Anders Lundström, pocházel z Kalmaru a z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu zabloudil do hospody Kvarnen, což se pro fanouška konkurenčního týmu limitně blíží návštěvě v pekle. A ano: fanoušci z Bajen Fans ho skutečně připravili o život. Pěstí. A z toho vy jste neviděl nic, protože jste se začel do knihy – kterépak? Víte, že by mě to vážně zajímalo?“

Na Pera Karlssona jeho slova zapůsobila.

„Tu neznáte...“ zamumlal.

„Try me,“ vyzval ho Paul Hjelm newyorským přízvukem.

Poprvé od chvíle, kdy Per Karlsson vkročil do výslechové místnosti, se Kerstin Holmová pohnula. Neslyšně přikročila ke stolu a zaujala místo vedle Hjelma.

„Tady kolega má o literatuře větší přehled, než tušíte,“ ozvala se. „Když jsme se viděli naposledy, to už je skoro před rokem, četl jsi... myslím, že Kafku?“

„K.,“ odpověděl mnohoznačně Paul Hjelm.

Kerstin Holmová se krátce, trochu hořce zasmála.

„K.,“ potvrdila i ona s newyorským přízvukem. „*So try him.*“

Mladík působil zaskočeně. Černé oblečení zakrývající téměř celé tělo, uprostřed léta. Rozevláté, neučesané plavé vlasy. Intelektuál in spe? A přesto ne. Těkající, jakoby raněný pohled. Úsměvy pro sebe. Rozhodně žádný univerzitní student. Možná opravdu jen mladý muž, který čte proto, aby se vzdělával.

Kuriozita.

„Ovidius,“ ozvala se kuriozita. „*Proměny.*“

Paul Hjelm se rozesmál na celé kolo. Nechtěně. Vysmívat se Perovi Karlssonovi bylo to poslední, co měl v úmyslu. A přesto to tak dopadlo. Dopadalo to takhle čím dál častěji.

Příznaky zahořklosti.

Tvrdošíjně.

Hjelm pocítil krátké zhnusení sám sebou, které ho naštěstí zase velmi rychle přešlo.

Kerstin Holmová převzala iniciativu: „K jedné takové proměně tu došlo. V případě Anderse Lundströma, původem z Kalmaru. Byla to proměna na slovo vzatá. Proměna proměn. Která z Ovidiových metamorfóz by se na osud Anderse Lundströma hodila, Paule? Orfeova?“

„Rozhodně,“ odpověděl pomalu Hjelm. „Orfeova, kterého thrácké Bakchantky roztrhají na kusy.“

Per Karlsson na ně zíral v náhlém silném pohnutí mysli.

„Ne,“ protestoval. „Ne, Orfeova ne.“

Hjelm a Holmová se na sebe trochu překvapeně podívali.

„No,“ ozval se nakonec Hjelm. „Víme tedy, že ten váš pokus s ‚neviděl jsem nic‘ je lež. Tím pádem naše situace prodělává také jednu proměnu. Teď nám, Pere, povězte od začátku, co jste viděl. Vezmeme to jako standardní výsledek. Takže, jmenujete se Per Karlsson, narozen dvanáctého dubna, sedmdesát devět v Danderydu, bydliště: Aspudden, nezaměstnaný se základním vzděláním. Souhlasí?“

„Ano,“ odpověděl tiše Per Karlsson.

„Je dvacátého čtvrtého června, osm hodin, třináct minut. Povězte nám vše, co jste viděl v restauraci Kvarnen v ulici Tjärhovsgatan v jednadvacet hodin, čtyřicet dva minut, dvacátého třetího června, tedy včera večer.“

Per Karlsson vypadal pobledle. Upřeně se díval na desku stolu a prsty jeho rukou si nervózně pohrávaly.

„Nahráváte to?“ zeptal se.

„Všechno se nahrává už od chvíle, kdy jste vešel do dveří. Tudíž i tohle.“

„Aha. No, když jsem dorazil do Kvarnenu, tak tam moc lidí nebylo. Neměl jsem ponětí o tom, že se večer hraje zápas, protože to bych tam býval nechodil. Nic se nedělo a já si četl. Pak dorazili první fanoušci. Přišli těsně po deváté a lokál se začal plnit. Snažil jsem se dál číst. Docela to šlo. Umím se dobře soustředit. Seděl jsem kousek stranou, zády k baru. Skoro až u okna, takže jsem toho víc slyšel než viděl. Ale samozřejmě že jsem se tu a tam ohlédl.“

„Proč jste uvedl, že jste nic neviděl?“ zeptala se Kerstin Holmová.

„Copak je to dnes už běžná praxe, že má člověk při rozhovoru s policií automaticky odpovědět ‚neviděl jsem nic‘? To už jsme dospěli tak daleko?“ připojil se Paul Hjelm.

„Je to alespoň ta nejčastější odpověď, kterou slyšíme.“

„Mám pokračovat?“ zeptal se zmateně Per Karlsson.

„Samozřejmě,“ odpověděli sborem Hjelm a Holmová.

Slavná komická dvojka Jalm a Halm, jak je překřtili při jejich misi v Americe.

„Skupinka asi šesti sedmi fanoušků z Bajen Fans zaslechla, že jiná skupinka mluví smålandským dialektem. Obě skupinky stály u baru. Bajenští se do nich začali navážet. Ti ze Smålandu tvrdili, že bydlí ve Stockholmu a fandí Hammarby. Bylo slyšet, že mají nahnáno. A že lžou. Poznali to i bajenští. Jejich agresivita rostla. Dvěma Smålandanům se podařilo vytrádit. Dva

zůstali. Atmosféra najednou zhoustla. Objevilo se pár dalších z Bajen Fans a snažili se ty svoje odtáhnout. Pravděpodobně jim bylo jasné, k čemu se schyluje. Skončilo to tím, že se jeden ze smålandských pokusil utéct a strčil do jednoho z Bajen Fans, až upadl. V tu chvíli tři z té bandy přitlačili toho kluka k baru a ten, co upadl, se zvedl, popadl půllitr a vši silou ho s ním praštil po hlavě.“

„Viděl jste ho?“

„Popravdě řečeno ne. Něco jsem zahlédl, tu a tam. Rychlá ohlédnutí. Otočil jsem se, až když jsem uslyšel tu ránu. Příšerný zvuk. Vlastně to neznělo, jako když se tříští sklenice. Předpokládám, že to, co jsem slyšel, byla jeho hlava. Panebože, ta lebka, cévy. Ohlédl jsem se přesně v okamžiku, kdy sklenice dopadla. Najednou jako by se kolem něj utvořil prázdný kruh. Držel si rukama hlavu a krev se jen řinula, mezi prsty, po předloktích. Hrůza. Pak se bezvládně zhroutil na podlahu. Tlupa bajenských vzala okamžitě nohy na ramena. Utíkali rovnou ke dveřím. Ten, co ho praštil, ještě držel v ruce rukojeť od půllitru, celou krvavou. Než vyhazovači zareagovali a zatarasili dveře, stihla utéct spousta lidí. Chvíli nato dorazila policie. Ten druhý ze Smålandu klečel na zemi a snažil se tričkem zastavit krvácení. Mám dojem, že se mu jeden fanoušek Hammarby snažil pomoci, ale neměli šanci. Panebože... Všude samá krev.“

Tvář Pera Karlssona byla bílá.

Oba policisté se pokoušeli utřídit si, co se právě dozvěděli.

„Na to, že jste neviděl nic, jste viděl poměrně dost,“ rýpl si Hjelm.

„Dejte s tím pokoj,“ odsekl Per Karlsson.

„Říkal jste, že stihla utéct spousta lidí?“ ujišťovala se Holmová. „Fanoušků Hammarby?“

„Z velké většiny. Pak ještě pár dalších.“

„Kolik?“

„Díval jsem se spíš na... oběť...“

Oběť.

Hjelmovi naskočila husí kůže. Per Karlsson dodal:

„Ven se dostala asi tak desítka fanoušků Hammarby, řekl bych. On byl první. Pachatel.“

Pachatel.

Pseudoterminologie, která se vkrádala do jazyka, aby zakryla, že jde o konkrétního člověka. *Svědék. Oběť. Pachatel.*

„S rukojetí od púllitru v ruce?“ zeptala se Holmová.

„Ano,“ potvrdil Per Karlsson.

„Touhle?“ ukázal mu Hjelm plastový sáček, ve kterém ležela rukojeť púllitru. Byla celá od krve, která se rozmazala po vnitřku sáčku a srazila se.

Per Karlsson ohrnul nos a přikývl.

„Našli jsme ji kousek dál v ulici Folkungagatan. Utíkal tedy za roh kolem hotelu Malmen a vchodu do vestibulu stanice metra Medborgarplatsen. Jeho otisky prstů v registru nemáme. Proto je nanejvýš důležité, abyste nám pomohl s identifikací... pachatele. Nezaslechl jste něco o tom, kam mohl utéct?“

„Ne,“ odpověděl Per Karlsson.

„Vrátíme se teď o pár kroků zpátky,“ ozvala se Kerstin Holmová. „Kolik lidí stihlo utéct, než ostraha zatarasila dveře? Říkal jste asi desítka fanoušků Hammarby, ale také někteří další?“

„Předpokládám, že ano. Zmizeli ti, co seděli u dveří. A ještě pár dalších.“

„Jistě chápete, že hledáme nezaujaté svědky, kteří zmizeli. Takže ti, kteří seděli u dveří, nepatřili k bajenským?“

„Ne, ti tam byli, ještě když se hrálo. Ale mezi mým a jejich místem bylo přece pár dalších stolů, které se rychle zaplnily. Sedělo tam pět mužů. A když nad tím tak přemýšlím, tak vlastně jeden z nich zůstal. Měl vyholenou hlavu a světlý knír.“

„Ale poté co se... čin stal, zmizeli?“

„Myslím, že ano.“

„Jak vypadali? Skupina kolegů z práce?“

„Možná. Moc jsem si je neprohlížel. Tak úplně se spolu nebavili.“

„Jak to myslíte, nebavili? Snad taky nečetli Ovidiovy *Pro-měny*?“

„Nechte toho. Vždyť tu jednoho z nich máte. Toho s vyhole-nou hlavou. Zeptejte se jeho.“

„No dobře. Někdo další? Seděl jste u předposledního stolu u okna a předposledního u stěny vpravo z pohledu od baru. Ta-hle skupinka seděla až úplně vlevo, na druhé straně uličky. Co stoly mezi vámi?“

„Jak už jsem řekl, zaplnily se, ještě než bajenští dorazili. Co si pamatuju, neměli už fanoušci kam si sednout, až na místa vedle mě. Jedna skupinka si přisedla ke mně. Pár z nich stihlo po činu utéct.“

„A co okno vedoucí na ulici Tjärhovsgatan? Tím směrem jste byl otočený, že?“

„Tam seděly nějaké holky. Zabraly oba stoly v rohu. Asi rozlučka se svobodou. Konečná fáze. Byly dost opilé – a pak i v hrozném šoku. Žádná z nich neutekla. Vždyť se tak jako tak sotva držely na nohou.“

„Další? Hned vedle vás, u pravé stěny?“

„To nevím. Nevzpomínám si.“

„Nevzpomínám si? Na ostatní věci si vzpomínáte poměrně dobře.“

„Je mi líto, nevím. Asi tam někdo seděl, ale tím směrem jsem se ani jednou nepodíval.“

„Dobře. Co za vašimi zády? Směrem k baru? Párkrát jste se přece otočil.“

„U jednoho stolu seděl nějaký chlap sám a zíral na mě. Hned u baru. Dva metry na výšku, padesátník. Asi teplouš. Jeho jméno ale máte. Zůstal. A byl nejbliž, když se to stalo. Ostatní stoly si moc dobře nepamatuju. Zůstal ještě spolek kulturních fanatiků, co vypadali jak trubadúři. Pak dva páry ve středním věku. O dalších stolech nevím nic.“

Per Karlsson zmlkl. Mlčeli i oba policisté. Konečně se ozvala Kerstin Holmová:

„Tak si to shrneme. Uděláme takový malý náčrtek. Místo činu – bar – leží kousek dál do prostřední části místnosti, u stěny na opačné straně dveří. Rovně od baru máme řadu stolů uprostřed. O těch nevíte nic, seděl jste od nich moc daleko. Z pohledu od baru vypadají okraje místnosti takto. Přímo naproti okno do ulice Tjärhovsgatan. Napravo dveře. Vedle dveří jeden stůl podél zdi. Pak ulička, třikrát tři poměrně velké stoly. U prostředního z nich jste seděl na židli úplně vpravo, obličejem k oknu. Než se něco málo po deváté do restaurace nahrnuli fanoušci z Bajen Fans, byly v místnosti tyto osoby, když začneme řadou stolů podél okna: u dvou stolů vpravo rozlučka se svobodou. Co stůl nejbliž ke dveřím?“

„To nevím. Pár lidí tam sedělo, ale vůbec netuším, co byli zač. Každopádně zůstali.“

„Pak tu máme prostřední řadu stolů, kde jste seděl i vy.“

„Vpravo nevím, jak jsem říkal. Pak já – a později nějakých sedm, osm bajenských. U stolu nalevo ode mě seděla, myslím, skupinka studentů.“

„Řada stolů nejbliž baru?“

„No jo, pořád, ježkovy zraky... První stůl, úplně vpravo, nejbliž baru: dva páry a ten dlouhán homosexuál, co na mě zíral. Druhý stůl: čtyři trubadúři. Třetí stůl: netuším. A pak ten osamocený stůl vedle dveří: pět mužů, čtyři z nich se vypařili.“

„Výborně,“ prohlásil Hjelm. „Tím se dostáváme k pachateli.“

Byl sám se sebou spokojený, že to slovo dokázal vyslovit, aniž by před ním udělal pauzu.

„Pamatuju si vlastně hlavně šály v barvách klubu,“ odpověděl Per Karlsson. „Jeden z nich měl i transparent. Srolovaný, zelenobíle kostkovaný. Pachatel měl trochu delší, poměrně světlé a neumyté vlasy. Viděl jsem ho skoro vždycky jen zezadu. Myslím, že měl i takový malý, frajerský knír. Nevím, takový ten typ automechanik, jestli víte, co myslím. Narodil jsem se a vyrůstal v Danderydu a jeho by si tam lidi hned zařadili na jižní předměstí. Řekněme do Farsty.“

Policisté jen zírali.

„Předsudky, já vím,“ vysvětloval. „Sám teď bydlím na jižním předměstí. Nezaměstnaný a bez vzdělání na jižním předměstí. Jsou to předsudky, ale nic lepšího nabídnout nemůžu.“

„Nikoli, ještě jednu věc,“ řekla mu na to Kerstin Holmová. „Pojďte se mnou k policejnímu kreslíři. Dnes už používá počítač, takže to jde poměrně rychle.“

Vstala. Per Karlsson také. Byla vyšší, prolétla Hjelmovou myslí bezvýznamná myšlenka.

„Nemáte nic, co byste chtěl dodat, Pere?“ zeptal se.

Per Karlsson zavrtěl hlavou a kradmo se na něj podíval. Ta neobvyklá, paradoxní čistota jeho pohledu.

„Fajn. Děkujeme za pomoc.“

Zmizeli.

Zmizel i Paul Hjelm. Do rozostřeného polosvěta bdělého snění. Per Karlsson. Narozen v Danderydu před dvaceti lety. V prestižní čtvrti Danderydu. A přesto nešel dál studovat na gymnázium. Nezaměstnaný, ale posadí se do jedné z nejproslulejších a nejobávanějších hospod na Södermalmu a čte si antického klasika. Co se stalo? O tom si nedokázal vytvořit žádnou představu. Outsider ve škole? Vyrazili ho z tátovy firmy? Ztratil veškeré sebevědomí, ale pomalu se zvedá na nohy? Revolta proti otci? Prostě jen tvrdohlavý? Bývalý naroman? Zabržděný?

Ne.

To ostatní možná, ale tohle určitě ne. Zabržděný ne. Paul Hjelm – ačkoli se cítil... ano, zabržděný – viděl dost. Degradovaný sem, do bezútěšného předpekli hospodských rvaček.

Ztracený ráj.

Zabržděný ne. Naopak, nezvykle pozorný. A teď ho musí ze svého vědomí vypudit. Další kocoviny, které je třeba podrobit neveselému výslechu, čekají, takže Pera Karlssona je nutné svěřit jiné paměti než Hjelmově vlastní. Jen jeho výpověď smí zůstat.

Hjelm zazíval. Myšlenky se rojily dál. Měsíce strávené u městské policie. Útvar pro násilnou trestnou činnost, okrsek City. Ulice Bergsgatan. Jeho velice dočasná kancelář, kterou pro tuto chvíli směl stejně dočasně opustit. Patřila vlastně jednomu policistovi v pracovní neschopnosti jménem Gunnarlöv. Když zvedal jeho telefon, vždy se ohlásil: „Telefon Gunnara Löva, Paul Hjelm.“ Teprve když za ním jednou přišel jeho starý kolega, který teď pracoval v Härnösandu, a ptal se po Nilsegilovi, pochopil, proč v telefonu vždycky po jeho představení následovala pauza. Volající se jen potřebovali vzpamatovat z jeho podivného přístupu ke jménu Gunnarlöv. Když si ho pak nalistoval v telefonním seznamu, spadla mu čelist. Nenašel žádného Gunnara Löva, nýbrž tam černé na bílém stálo jméno „Nils-Egil Gunnarlöv“. Nilsegil.

Smí se takhle člověk vůbec jmenovat? Copak na to nejsou zákony? Není to totéž jako pojmenovat své dítě Heroin, jak se před nedávnem pokoušela jedna význačná rodina v Gnestě – Heroin Lindgrenová? Z jakéhosi důvodu jim jméno zamítli, načež v místních novinách uveřejnili celou řadu dopisů, v nichž brali útokem současnou společnost, která lidi zbavuje svéprávnosti.

Gunnarlöv byl každopádně na nemocenské z toho důvodu, že se v pracovní době vyskytl na pobočce Föreningsparbanken na náměstí Stureplan právě v okamžiku, kdy se dovnitř vrátila hysterická lupička ve věku čtrnácti let s bojovně zdviženou sponkovačkou a požadovala, aby jí, citujme, „vysolili na dřevo všechny akcie s vysokými výnosy“. Nenapájí se sponkovačka ze sítě? pomyslel si Gunnarlöv a přikročil k lupičce, aby ji na tuto skutečnost zcela mírumilovně upozornil, čímž si ke svému překvapení vysloužil dobrých čtyřiatřicet sponek v obličeji. Jako zázrakem žádná z nich nezasáhla oči. Když se probudil z bezvědomí, jeho první věta zněla: „Nenapájí se sponkovačka ze sítě?“ Manželka upírající své pláčem zarudlé oči na jeho hlavu uvězněnou v obvazech vzlykla: „Vyrábějí se i akumulátorové.“

Osudy a dobrodružství Nilse-Egila Gunnarlöva.

Nilsegil v Říši divů.

Ale co. Životní příběh Paula Hjelma nebyl nijak dramaticky záživnější. Popravdě řečeno naopak, protože příběh o Nilsegilovi alespoň vykazoval určité aspekty bizarnosti.

Kerstin Holmová se vrátila, zalistovala v poznámkovém bloku.

„Vítej ve skutečnosti,“ oslovil ji drsně Paul Hjelm.

„Od té v Göteborgu se nijak zvlášť neliší.“

„V prdeli Švédska.“

„Cos to řekl?“ rozhorlila se Kerstin svou dobrosrdečnou göteborgštinou.

„Ale ne, promiň! Vůbec ne. Něco před pár týdny proběhlo médii. Měl jsem na mysli ten vzkaz na telefonním záznamníku stockholmských fanoušků z Black Army před pohárovým zápasem klubu AIK v Göteborgu proti místnímu IFK. Nezdravé spojení stockholmské arogance a fanouškovské nevraživosti.“

„Tak to jo. A už to tu máme zase. Stockholmská arogance a fanouškovská nevraživost. Toho drsnějšího modelu. Viděl jsi ho?“

„Anderse Lundströma z Kalmaru? Viděl. Děs. Hlava úplně na kaši. Jak může půllitr nadělat takovou paseku...“

„Proč? Co je ten důvod?“

Paul Hjelm pohlédl na Kerstin Holmovou. Sdíleli svou minulost, takže žádný pohled nebyl nevinný.

„To se ptáš vážně?“ zeptal se – napůl vážně – Hjelm.

„Ano. Ptám. Ptám se vážně. Proč se násilí stupňuje?“

Vzdychl.

„Mě se ptej... Teď jsme ho alespoň měli příležitost pozorovat zblízka. Asi tak půl roku. Šeď každodenního násilí v City. V posilování filantropických sklonů to člověku zrovna dvakrát nepomáhá. Vrátila ses už napořád, Kerstin?“

„Jenom mě dočasně přeložili. Vždyť víš, jak to chodí s fotbalisty, které jejich klub někomu pronajme. Něco s nimi není, jak by mělo. A zápůjčka skončila.“

„Takže napořád? A jak bylo doma v Göteborgu?“

„Doma je pro mě tady, to jsem si alespoň ujasnila. Tím jsem ovšem taky skončila.“

„Ale jinak v pohodě?“

„Přesně tak. V pohodě. Nic víc, nic míň. Mám to pod kontrolou. Člověk by si dokázal představit i něco lepšího...“

„Rozhodně. Jsem na tom podobně. Asi na mě začíná lézt krize středního věku. Je tohle všechno? Nic víc už nečeká? Znáš to.“

„Asi znám.“

„Ale člověk to musí brát z té lepší stránky. Jsme zase spolu a teď jim naservírujeme dokonalé kompletní řešení případu, který se v médiích už zavedl pod označením kvarnenská tragédie. Co ty na to?“

Kerstin Holmová se tiše uchechtla a pod horní ret si vložila sáček porcovaného tabáku.

„Co to má být?“ ukázal na ni Hjelm prstem.

„Znovuzrození,“ odpověděla mu Kerstin Holmová, aniž by hnula brvou. Změnila téma, na věci minulé: „Jak se daří ostatním? S Gunnarem jsem byla v kontaktu pořád. S ním to vypadá snad dobře.“

„No jo, náš přítel Gunnar Nyberg... Byl z nás vlastně jediný, kdo zůstal u kriminální policie. Odměna za to, že se odmítl účastnit závěrečné fáze honu na ‚Kentuckého vraha‘. A tak se ocitl rovnou ve víru razíí na pedofily. Mezinárodní internetová pedofilní skupina Pedo University.“

„Úplně ho vidím,“ usmála se Kerstin Holmová a procházela stránky svého malého zápisníku. „Zrovna se mu podaří obnovit kontakt se svými dětmi a jednoletým vnoučetem a v tu ránu se na něj sesype internetový svět pedofilie. Lokomotiva nabírá rychlost.“

„To rozhodně.“

Dva obrazy ve dvou myslích. Určitě téměř identické. Funicí obr s obvázanou hlavou pronásledující pedofily s letovací lampou v ruce.

„Jo jo,“ dodal chmurně Hjelm. „My ostatní jsme si vysloužili klepnutí přes prsty. Zlá krev se vrátila.“

„Říkali jsme si přece, že tohle už nikdy nevyslovíme.“

„Pravda. Už nikdy.“

„A co ostatní?“

„Od té doby, co šla skupina A do kytek, s nimi moc v kontaktu nejsem. Vždyť jsem skončil sám, převelený na tohle tristní místo u městské policie. ‚Telefon Gunnara Löva‘. Za trest. Myslím, že mě v hloubi duše vinili z toho, že se to s Kentuckým vrahem tak podělalo. Úloha obětního beránka ale připadla Janu-Olovovi.“

„Víš o něm něco?“

„Ne. Prostě zmizel. ‚Odešli‘ ho do důchodu. Kriminální komisař Jan-Olov Hultin ve výslužbě. Myslím, že i s fotbalem přestal. Zazvonil zvonec a pohádky o Hultinovi Dřevěné noze je konec. Söderstedt a Norlander skončili u útvaru pro násilnou trestnou činnost u krajské policie a Chavez se vzdělává.

„Na policejní akademii?“

„Ano. Jeho plány s kariérou pokračují dál. Existuje ještě studijní program pro komisaře? Jestli jo, tak na ten se přihlásil.“

„No vida. A co naše prostory? Co naše ‚bojová centrála‘?“

„Myslím, že tam teď posadili administrativu.“

Chvilí seděli mlčky a dívali se jeden na druhého. Všechno, čím společně prošli... Na kratičkový okamžik se jejich ruce setkaly v prchavém stisku. Víc si dovolit nemohli. Ležela před nimi spousta práce. Kerstin Holmová si prohlížela zápisky, Paul Hjelm listoval protokoly z předběžných výsledků, které ve značně průměrné kvalitě provedl personál noční služby. Společně zkoumali náčrtek restaurace Kvarnen.

„Čekají na chodbě,“ připomněla Kerstin s povzdechem.

„Tak jo. Další pán na holení,“ přidal se k jejímu povzdechu Paul.